

12 emelés beadvány!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10 / 828-4 / 2013
Érkezett:	2013 JÚL 12.
Példány:	1
Melléklet:	—
Kezelőiroda:	db

Tisztelt Alkotmánybíróság!

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] Magyarország Alaptörvénye 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (Abtv.) 27. §-a alapján előterjesztett alkotmányjogi panasz indítvánnyal kapcsolatban a külzeti szám alatt folyamatban lévő eljárásban a 2013. június 12. napján kézhez vett felhívásnak eleget teszek és a sérelmezett **bírói döntésnek az alkotmányossági szempontú vizsgálata, a bírói jogalkalmazás és jogértelmezés alkotmányossága vizsgálata** és az Alaptörvényben biztosított jogok védelme céljából alábbi

k i e g é s z í t é s t

terjesztem elő:

I.

Az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényege:

- Az Alaptörvény XIII. cikkének (1) bekezdésének sérelme, azaz mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

A tulajdonhoz való jog védelme kiterjed a rendszeres keresőtevékenységből származó jövedelemre.

Az Alaptörvény -az Alkotmányhoz hasonlóan- a megszerzett tulajdonjogot védi, ennek elvonása csak közérdekből, teljes kártalanítás mellett lehetséges. Már Adam Smith is rámutatott arra, hogy a „**saját munkája olyan tulajdona az embernek, ami a legszentebb és legsérthetetlenebb.**” Az Alaptörvény R) cikkelyének (3) bekezdése alapján a XIII. Cikk szerinti tulajdonhoz való jogot a NEMZETI HITVALLÁS fényében úgy kell értelmezni, hogy az az **alapjogi védelem kiterjed a munkára, a munkával szerzett jövedelemre.**

Az ítélet ezen kívül sérti a visszaható hatályú jogalkalmazás tilalmát is, mert visszamenőlegesen von el jogszerűen

megszerzett jövedelmet. Ez pedig az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdés szerinti jogállamiság elvével is ellentétes. Ugyan a jogállamiság önmagában nem alapjog, de az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a visszaható hatályú jogalkalmazás (a kellő idő követelményével) olyan kivételes esetkör, amely alapja lehet egy alkotmányjogi panasznak.

Az emailen történő felmondás sérti az emberi méltóságot (II. cikk) és a III. cikk szerint megalázó bánásmód tilalmába ütközik. Az emailen való felmondás ugyanis azt jelenti, hogy a munkavállalót a munkáltató még arra sem méltatja, hogy személyesen, szóban vagy papír alapon előkészített felmondással mondjon szüntesse meg jogviszonyát. Ez tehát méltatlan, a méltóságot súlyosan bántó, megalázó bánásmódot eredményez. Az emberi méltóság lényege - az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint is -, hogy az ember ember maradjon, és ne váljon tárggyá vagy eszközzé. Az ilyen felmondás egyértelműen tárggyá azonosítja le a munkavállalót.

A kiküldetésem során a munkámat elvégeztem, az annak alapján járó díjazás hiánya az Alaptörvény által is védett tulajdoni sérelmet eredményezett.

A jogellenes munkaviszony megszüntetés a jövőbeli tulajdonomat mint tulajdoni várományt is elvonta alaptörvény-ellenesen. A váromány a tulajdoni védelem alatt áll. (43/1995.VI.30. ABH)

A magyar Alkotmánybíróság 1718/B/2010. AB határozatában tett megfogalmazása szerint „*egyes alapjogok esetében az Alkotmány ugyanúgy fogalmazza meg az alapjog lényegi tartalmát, mint valamely nemzetközi szerződés (például a Polgári és Politikai Jogok Egyezségokmánya és az Emberi Jogok Európai Egyezménye).* Ezekben az esetekben az Alkotmánybíróság által nyújtott alapjogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően a **strasbourgi Emberi Jogok Bírósága** által kibontott) jogvédelem szintje. A pacta sunt servanda elvéből [Alkotmány 7. § (1) bekezdés, Alaptörvény Q. cikk (2)-(3) bekezdés] következően tehát az Alkotmánybíróságnak akkor is követnie kell a strasbourgi joggyakorlatot, az abban meghatározott alapjogvédelmi szintet, ha saját megelőző, „*precedens-határozataiból*” ez kényszerűen nem következne.” Vagyis **a magyar Alkotmánybíróságnak a saját önértelmezése szerint követnie kell a strasbourgi joggyakorlatot és az abban meghatározott alapjogvédelmi szintet kell garantálnia akkor, amikor valamely jogszabály alkotmányellenességét megítéli.**

Ebből az következik, hogy a magyar jogrendszer részét képező normák akkor alkotmányosak, ha megfelelnek a Bíróság által kidolgozott és következetesen alkalmazott elveknek. A magyar Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 39. § (1) bekezdése (ahogyan az azt megelőzően hatályos 1989. évi XXXII. törvény 27. § (2) bekezdése) értelmében a testület határozataiban megállapított elvek mindenkre nézve kötelezőek. **A magyar alkotmánybírósági döntésekbe foglalt** jogszerűségi és alkotmányossági, illetve a testület saját önértelmezéséből fakadó követelmények *erga omnes* hatályából annyi mindenképpen következik, hogy a magyar állampolgárok jogosan várhatják el a törvényalkotótól ezek tiszteletben tartását. Rögzítem, hogy az Európai Emberi Jogi Bíróság következetes gyakorlata szerint „az Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkében támasztott első és legfontosabb feltétel az, hogy a zavartalan tulajdonlásba való bármilyen hatósági beavatkozásnak törvényesnek kell lennie: az (1) bekezdés második mondata a tulajdontól való megfosztást csak »törvényből meghatározott feltételek szerint« engedi, a (2) bekezdés pedig arra hatalmazza fel az államokat, hogy a javaknak a köz érdekében történő használatát »törvények« alkalmazásával szabályozhassák. Ezen túlmenően a jogállamiság [rule of law] olyan alapelve a demokratikus társadalmaknak, amely az Egyezmény valamennyi cikkében inherens módon benne foglaltatik [...], és azt a kötelezettséget rója az Államra, vagy bármely közhatalmi szervre, hogy bármely vele szemben hozott bírói döntést vagy utasítást tiszteletben tartson [...]. Ebből következően az a kérdés, hogy egy adott intézkedés méltányos egyensúlyt teremt-e a közösség általános érdeke és az egyén alapjogainak védelme között [...] csak akkor releváns, ha megállapítást nyer, hogy az állami beavatkozás megfelelt a törvényesség követelményének és nem volt önkényes.” (*Iatridis v. Greece*, application no. 31107/96, 58. §) Azzal összefüggésben, hogy az állami beavatkozás törvényes volt-e, a Bíróság töretlen gyakorlata szerint arra kell figyelemmel lenni, hogy a jogszerűség követelményének érvényesüléséhez nem elegendő, ha a kérdéses norma formailag megfelelő (azaz az arra hatáskörrel rendelkező jogalkotó hozza formálisan szabályszerű eljárás keretében), hanem az is szükséges, hogy a Bíróság gyakorlatában a „törvénnel” szemben támasztott minimális követelményeknek megfeleljen. A *Beyeler v. Italy* ügyben (application no. 33202/96, 109. §) a Bíróság e tekintetben kimondta: „A törvényesség elve azt is megköveteli, hogy a belső jog alkalmazandó rendelkezései kellőképpen megismerhetők

[accessible], pontosak [precise] és **előre láthatók** [foreseeable] legyenek" (kiemelés a kérelmezőtől). Az előreláthatóság az Egyezmény valamennyi cikkét inherens módon átható jogállamiság [rule of law] lényegi tartalmát jelentő jogbiztonság követelményéből fakad, és azt jelenti, hogy **az állampolgárok bízhatnak [legitimate expectation] jogszerűen szerzett és gyakorolt jogaik tiszteletben tartásában.**

• **Az Alaptörvény XV. cikkének sérelme**

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

(3) A nők és a férfiak egyenjogúak.

(4) Magyarország az esélyegyenlőség és a társadalmi felzárkózás megvalósulását külön intézkedésekkel segíti.

(5) Magyarország külön intézkedésekkel védi a családokat, a gyermekeket, a nőket, az időseket és a fogyatékkal élőket.

Álláspontom szerint nem érvényesült az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében foglalt felek törvény előtti egyenlősége, mivel az alperesi oldalon álló szerv állami gazdálkodási feladatokat ellátó szerv volt, és a Kúria döntésében közrejátszott ezen tény, hogy e szervnek a jogellenes felmentés esetében az indítványozónak jelentős összeget kellett, az egyébként a hosszú munkaviszonnyal rendelkező, feladatait kifogástalanul teljesítő személyem felmentésére tekintettel megfizetni.

A kérelmem, panaszom **nem csupán egy magánjogi jogvitának tekintendő**, itt ugyanis az állam aktívan beleavatkozott (kormánybiztos). Márpedig az állam közjogi és magánjogi szerepét el kell határolni egymástól. Ezt az Alkotmánybíróság már többször kimondta. Ez itt azonban nem történt meg.

• **Az Alaptörvény XVII. Cikkének (1) bekezdésében biztosított jog sérelme:**

(1) A munkavállalók és a munkaadók - a munkahelyek biztosítására, a nemzetgazdaság fenntarthatóságára és más közösségi célokra is figyelemmel - együttműködnek egymással.

(2) Törvényben meghatározottak szerint a munkavállalóknak, a munkaadóknak, valamint szervezeteiknek joguk van ahhoz, hogy egymással tárgyalást folytassanak, annak alapján kollektív szerződést kössenek, érdekeik védelmében együttesen felleljenek, amely magában foglalja a munkavállalók munkabeszüntetéshez való jogát.

(3) Minden munkavállalónak joga van az egészségét, biztonságát és méltóságát tiszteletben tartó munkafeltételekhez.

(4) Minden munkavállalónak joga van a napi és heti pihenőidőhöz, valamint az éves fizetett szabadsághoz.

Az **Alaptörvény XVII. cikk (1)** bekezdése által előírt **együttműködési kötelezettségnek** egyik célja a munkahelyek biztosítása. A munkáltatóm tehát ezzel az alapvető kötelességének a megsértésével szembe került a munkahelyek biztosításának - *alaptörvényi* - céljával is, hiszen ennek az együttműködési hiánynak az eredményeképpen veszítettem el az állásomat.

II.

A Tisztelt Alkotmánybírósághoz 2013. Május 23-án érkezett alkotmányjogi panaszomat fenntartom a jelen beadványomban foglalt kiegészítésekkel együtt. A kifejtett alapvető jogaim sérültek az ügy érdemére kihatóan.

A II/03484/2012 ügyszámú Alkotmánybírósági határozatban az Alkotmánybíróság hivatkozott a 97/2009. (X. 16.) AB határozatra, amelyben a vizsgált indítványi elem kapcsán az AB határozat érvrendszerének bemutatásával világított rá az alkotmányjogi aggályokra. A panaszomban felhozott határozatok célja, azok érvrendszerére történő figyelem felhívás, amelyek álláspontom szerint relevánsak az ügyemben.

Véleményem szerint a tartalmi feltételeket illetően a benyújtott és a jelen beadvánnyal kiegészített alkotmányjogi panaszom az Abtv. 29. §-ának eleget tesz, az ügyben hozott bírósági döntés(ek) **alkotmányossági kritikájának tekinthetőek**. Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. A (2) bekezdés d) pontja fogalmazza meg, hogy az Alkotmánybíróság alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az **Alaptörvénnyel való összhangját**. A **bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata** tartozik a testület hatáskörébe. A **bírói jogalkalmazás és jogértelmezés**

alkotmányossága vizsgálatának korábban nem ismert lehetőségével az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszon keresztül is az Alaptörvényt, az abban biztosított jogokat védi.

Következésképpen az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. §-a alapján biztosított jogomnál fogva benyújtott alkotmányjogi panasz alapján indítványozom, hogy Alaptörvényellenesség miatt az Alkotmánybíróság, az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg a Kúria Mfv.I.10.913/2011/5 számú ítéletét.

Kelt Budapesten, 2013. július 4. napján.

Tisztelettel:

Dr. [REDACTED]

